

Ludwig Polzer-Hoditz

**Osudové obrazy
z doby mého
duchovního žákovství**

V. obraz

1929

*V parku, bývalé pevnosti Kalemegdan v Bělehradu.
Slunce zapadá.*

Já: Věrnou průvodkyní jsi mi byla mnoho let. S
odvahou jsi překonávala těžkosti, jež
vyplynuly ze situace, do níž jsme byli
postaveni narozením. Neobvyklá byla naše
společná cesta pro tehdejší chápání.
Vše ale vyplynulo
tak mile vážně, v souladu též
s úkolem, do něž jsem se postavil:
dát své slabé síly
do služeb duchovní vědy.
Růže jsem trhal,
jež nacházely se na cestě osudu,
a ony mi pomáhaly v mém konání.
To věděla jsi a zůstala jsi při mně.
Tak musel jsem zkřížit plány, jež tvůj otec pro tvůj
osud považoval za vhodné.
Bolest, již tím utrpěl, i jeho nevoli jsem dobře
chápal;

&

nikdy jsem mu to neměl proto za zlé.
Tolik přátel, tolik krajů společně jsme
poznali.
Jak bohatý byl ten čas, který nás spojoval.
Až jsem tě vzal sem do Bělehradu, *eurytmii*
jsi tu měla učit.
Z Kalemegdanu jsme viděli zapadat slunce,
Dunaj a Sávu slévající svoje vody.
Zázraky a velkoleposti přírody působily
hluboko do našich srdcí.
Těž slovanské duše našich mnoha přátel.
Já však tušil, že blízko je náš rozchod.

Sophie: Roky naší pouti životem byly
mi bohatým učením, a s
vděčností se za nimi ohlížím.
Berta byla vždy i ke mně laskavá, věděla, že
nejsi na cestách sám, ona sama vázaná
prací na místo, zcela oddaná venkovské
činnosti.
Ráda též myslím na tvou milou matku, která
milovala všechny, kdo ti byli blízcí. Tím
největším však pro mne bylo, že velký učitel,
kterého jsme následovali, přitakal osudu,
jenž nás pojil.

já: Odcházím teď odsud s
těžkým srdcem,
musím tobě samotné přenechat rozhodnutí a
chci s důvěrou chápat nutnost osudu.